

**Az 50 esztendővel ezelőtt,
1952 szeptember 8-án elhunyt
Budaker Oszkár halálával kapcsolatos,
a soproni Evangélikus Egyházközség Elnökségéhez érkezett
részvétnyilvánító levelek és táviratok**

Kiegészítés a Zoltán László:
OSZLOP ISTEN TEMPLOMÁBAN
című munkájához
Sopron 2002

1. Mélyen tisztelt Egyházközség!

Szívem mélyéig megrendülve vettem a gyülekezet kiváló lelkipásztorának, Budaker Oszkárnak váratlan elhunytáról szóló gyászjelentést. A boldogult - bár tudatosan és következetesen elsősorban a soproni gyülekezetnek érezte elkötelezve magát - túlnőtt a soproni gyülekezet munkaterületének határain s Istentől kapott gazdag talentumaival beleépült egyházkerületünk s az egész magyar evangélikus egyház életébe. Együttérző szívvel osztozom a gyülekezet fájdalmában s kérem Isten vigasztaló kegyelmét mindnyájukra. Az a sok ige, amit a boldogult oly bőven és igazán hirdetett, elevenedjék meg most a vigasztaló Szent Lélek munkájára s váljék a hívek életében teherhordozó erővé!

Résztvevő szeretettel ajánlja a gyülekezetet Isten oltalmába
Győr, 1952. szept.9.

testvérük az Úrban

Túróczy Zoltán

2. Nagytiszteletű Egyházközségi Elnökség!

Megrendülve vette konventünk és egész egyházközségünk a szomorú hírt a soproni gyülekezet szeretett és hűséges lelkipásztorának, Budaker Oszkár hirtelen elhalálzásáról.

Teljes részvétellel osztozik gyülekezetünk a soproni hívek gyászában. Hiszen innen kapta az elhívást a soproni lelkészi szolgálatra. Nálunk is a Lélek által megihletett bizonyágtevője volt Krisztus evangéliumának.

Sorainkból való elköltözése nagy veszteség egész magyar evangélikus egyházunknak.

Legyen a jó Isten áldása Budaker Oszkár elmúlásán és a soproni gyülekezet gyászán is. Tanítson bennünket a hűséges lelkipásztor elköltözése arra, hogy nincs itt maradandó városunk és hogy az odafentvalókat keressük.

Legyen vigasztalásunk a feltámadás bizonyos reménysége és hite.

A kőszegi egyházközség nevében igaz szeretettel és részvétellel:

Kőszeg, 1952. szeptember 16.

Fliegenschnee Frigyes
lelkész

3.

Nagytiszteletű Espereslelkész Úr!

Megdöbbenve vettem kézhez pár perce a soproni egyházközség értesítését felejthetetlen szolgatársunk, atyai barátom oly korai elcsúszásáról. Semmi előzményt nem tudok, de hiszen minden el is törpül a tény mellett, hogy Budaker Oszkár többet nincs közöttünk testileg. Kicsordult a könny a szememből, mert mély a seb szívemen. Gyermekkoromban a községi paplakon ismertem meg és szerettem meg őt a húszas évek elején. Édesapámnak egyik legszeretettebb lelkésztársa volt. Tulajdonképpen én is apám szívén keresztül jutottam Oszkár szívéhez. S most már mindketten Annál vannak, Aki hű szolgálóinak készen tartja az élet koronáját! Rendíthetetlenül hiszem, hogy az egyházközség halottja sem halt meg, hanem csak aluszik. Hiszen aki Jézus Krisztusban hisz, ha meghal is, él!... s mégis nagyon fáj a szívem. Tudom, hogy szabad sírnunk keresztyén ember halálánál is, Urunk is könnyezett Lázár sírjánál. Elém tolnak képek, emlékek, szinte újra ott győzködök íróasztala mellett az egyház ébredési munkájáról vitázva, hallom hangját, amint jellegzetesen és utánozhatatlanul hasogatja Isten beszédét a soproni templom áldott szószékén, óh s elém szökken a mérhetetlenül szomorú tekintete, amikor gyermekét, forrón szeretett kis virágszálat gyászolta.....hányszor és hányszor csendült át a szolgálataim fájó szívének sajgása, hány és hány bibliaórán vett elő annak idején olyan problémákat, amelyeket csak az ismer, aki nagyon szeret s ezért nem tud belenyugodni a halál zsarnoki erőszakosságába, egyedül hite által szerezvén újra s újra békességet lelkének s aki éppen így lett annyi fáradt, szomorú embernek vigasztalója!

Hiszem, hogy Isten szava igaz, amikor az élő kövekből épülő monumentális templomviziót állítja a földön küzködő vándorgyülekezet elé. S éppen ezért hiszem, hogy Budaker Oszkár köztünk maradt szellemileg, Urától vett látásai az ország sok-sok templomában visszhangoznak, exegetikai megállapításai, homiletikai példája, az „örökkévaló liturgia” interpretálása s mindenekfelett pásztori bölcsessége példájával fűszerezve, ízes sóként hatja át egyházunk népét. Él az Úrral s éppen ezért él a hazafelé tartó egyház népének sok tagjában!

Katona volt, megbízható, egyenes, pontos, fegyelmezett. Pap volt, tanult és tanított szakadatlanul mindig újat hozva elő Urának kincstárából, aki, - s tán ez a legnagyobb dicsérete a lelkipásztoroknak, - valóban együtt örült az örülőkkel és együtt sírt a sírókkal!

Nem tudok többet írni. Összeszorult torokkal próbálom megköszönni az Egyház Urának, amit rajta keresztül adott sokaknak, nekem személy szerint is.

A soproni evangélikus egyházközségnek mély fájdalommal és őszinte együttérzéssel tolmácsolja Főesperes Úr részvétemet.

„Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála!” /Zsolt. 116, 15/.

Diósgyőrvasgyár, 1952.szeptember 12

Balikó Zoltán

4. TÁVIRAT

Evangélikus Egyház Sopron 1 Jn. 3 14/a versében találjon vigasztalást a gyülekezet pásztorának koporsója mellett imádsággal és mély részvétellel küldi e vigasztaló ígét az őriszentpéteri gyülekezet.

Őriszentpéter, 1952.szept. 9.

5. Nagytiszteletű Lelkész Úr!

Fájdalmas megdöbbenéssel értesültünk a súlyos veszteségről, mely a soproni gyülekezetet hűséges lelkipásztorának, a kegyelmi ajándékokkal gazdagon megáldott igehirdetőnek, Budaker Oszkárnak, hirtelen halálával érte. Gyászuken a szombathelyi gyülekezet is testvéri együttérzéssel osztozik, kérvén a kegyelmes Istent, hogy adjon a mélyen sújtott családnak és gyülekezetnek erőt és vigasztalást a hitben az ő Szentlelke által.

„Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék.”/Róm.14,8-9/

A szombathelyi gyülekezet nevében, mint a lelkész helyettese, őszinte részvétellel:

Szombathely, 1952. szeptember 30.

Bojsza János
vallástanító lelkész

6. Egyházközségi Elnökség!

Távollétemben érkezett meg a megdöbrentő gyászjelentés a gyülekezet hűséges. szeretett lelkipásztorának, Budaker Oszkárnak elhunytáról. Egész szívemmel résztveszek a gyülekezet fájdmában. Budaker Oszkár nekem is lelkipásztorom volt, sokszor hallgattam áldott igehirdetését, -mind valamennyiért most hálás vagyok neki, Ő áldotta meg házasságunkat, tanárom is volt a Theológián s nagyon megszerettem meleg, jó szívéért, szelid egyéniségéért, alázatos bölcsességéért. Különösen hálás voltam iránta most utoljára, amikor kérésemre azonnal jött válasza s közölte engedélyét múlt hó 17-i soproni szolgálatommal s a révfülöpi templom építésére kért offertóriummal kapcsolatban.

Isten vigasztalását kérem a soproni gyülekezet gyászára s megnyugtató üzenetét megérthetetlennek látszó akarata elfogadására. Legyen és maradjon áldása a gyülekezeten s pótolja veszteségét kegyelme jótéteményével.

Mély tisztelettel

Kövágóörs, 1952.szept.14.

Sümegi István
lelkész

7. Egyházközségi Elnökség!

Mély megrendüléssel vette egyházközségünk Budaker Oszkár szeretett lelkipásztoruk meglepő hirtelenséggel beállott halálának híret. Személye és szolgálata nagy áldás volt a soproni gyülekezet számára. Nagy értéke volt egész evangélikus egyházunknak is. Halála nagy veszteség a gyülekezetnek, de nagy veszteség egész egyházunknak is, benne elsősorban győri gyülekezetünknek, amely ismételtén részesülhetett áldott szolgálatában.

A soproni gyülekezet vesztesége felett érzett fájdmában és gyászában együttérző és imádkozó szeretettel osztozik a győri gyülekezet is. Az Úr, aki Budaker Oszkárón keresztül úgy megáldotta a soproni gyülekezetet, legyen hozzá kegyelmes továbbra is és pótolja ki a nagy veszteséget szeretete és jósága szerint.

Győr, 1952. szeptember 18.

Erős vár a mi Istenünk!

Kovács Géza
igazgató-lelkész

8. Nagytiszteletű Lelkész Úr!

Megdöbbenéssel vettem a szomorú hírt Budaker Oszkár elhunytáról. Az ő igehirdető ajkának elnémulása nemcsak a soproni gyülekezet, hanem egyházunk egésze számára nagy veszteség. Lelkipásztori egyéniségét híven fejezi ki a gyászjelentés igéje, mert valóban az Úr házához való buzgó szerelem emésztette és ebben az ő buzgó szerelmében Isten a legértékesebb kegyelmi ajándékokkal áldotta meg őt.

Kérem Nagytiszteletűségedet, tolmácsolja gyülekezete előtt úgy gyülekezetem, mint a magam nevében kifejezett őszinte részvétemet.

Az Úr oltalma legyen mindnyájunkkal.

Celldömölk, 1952. szeptember hó 11.-én.

Molitorisz János
esperes

9. Evangélikus Lelkeszi Hivatalnak

Sopron

Szerdán délután 5 órakor írom ezeket a sorokat s leírásuk közben lélekben Sopronba szállok a temetői kápolnához s fejet, térdet hajtva megállok a ravatal mellett a gyászoló családdal s megpróbált soproni gyülekezettel.

Budaker Oszkár Sopron papja volt, de szárnyaló hitével, alázatos szerény egyéniségével messze túl nőtt Sopron falain, az ősi templomon. Papi szolgálata a mienk is volt, minket is épített, a mi tekintetünket is segítette a magasba emelni.

Búcsúzni is úgy búcsúzunk tőle, hogy a magasba tekintünk, ahonnan a mi megtartó Jézus Krisztusunkat is várjuk. Reá tekintve pedig a búcsúzás: találkozást jelent. Áldjuk Isten kegyelmét, hogy, akik színe előtt búcsúzunk, azokat örök találkozásra hív és vár maga elé, választottai seregébe.

Erős vár a mi Istenünk!

Sárszentlőrinc, 1952. szeptember 10.

Fábián Imre
lelkész

10. JEGYZŐKÖNYVI KIVONAT

a nagykanizsai evangélikus egyházközség 1952. évi szeptember hó 14-én tartott közgyűlésének jegyzőkönyvéből.

A nagykanizsai evangélikus gyülekezet mély együttérzéssel osztozik a soproni gyülekezetnek Budaker Oszkár szeretett lelkipásztora elhunyt feletti gyászában és imádságos szeretettel viszi a pásztorát vesztett nyáját Isten elé és kéri Istent, hogy vigasztaló Szentlelkével bátorítsa és erősítse a soproni gyülekezetet és küldjön számára Lelke szerint való új lelkipásztort és igehirdetőt. - A gyülekezetre és vezetőségére Isten áldását kéri. -

K.M.F.

A kivonat hitelül:

Nagykanizsa, 1952. szeptember hó 20-án

Fónyad Pál
lelkész

11. Evangélikus Egyházközségnek

Sopron

Mélységes megrendüléssel, igaz szívfájdalommal fogadtam a kiváló lelkipásztornak, Budaker Oszkár úrnak halálhírét. Kérem, méltóztassék elfogadni úgy Társaskáptalanunk, mint a magam nevében is, legőszintébb részvétünknek kifejezését.

Mindig tisztelni tanultuk, valahányszor csak a megboldogulttal találkoztunk, az ő mélységes hitét, igaz papi lelkületét, őszinte igazság-keresését, megnyerő alázatosságát, szeretetreméltó egyéniségét. Nem felejthetjük azt a testvéri jóindulatot sem, mellyel annak idején mint a Theológiai Otthon igazgatója, az oda menekült, hontalanná vált Szent Imre Kollégium iránt mindvégig tanúsított.

Hűséges szolgáját, akit imáinkba foglalunk, jutalmazza meg az Úr Isten!

Igaz részvéttel, legmélyebb tisztelettel

Sopron, 1952.szeptember 10.- én

Dr.Bürchner László

pápai prelátus, a társaskáptalan prépostja,
belvárosi plébános

12.

K I V O N A T

az Evangélikus Teológiai Akadémia tanári karának Budapesten 1952. szeptember 17-én tartott ülésének jegyzőkönyvéből.

2. A dékán kegyelettel emlékezik Budaker Oszkár nyug. teológiai tanár, soproni gyülekezeti lelkészlől, aki Sopronban f.hó 6-án váratlanul elhunyt: Szerettük benne a lelkipásztori hűséget, professzori munkájának puritán tisztaságát és egyszerűségét, az ifjúságért aggódó szíve melegségét. Fáj hirtelen távozása, de megnyugszunk a minden dolgában kegyelmes Isten végzésében.- Temetésén Dr. Karner Károly prodékán képviselte akadémiánkat.

A kar felállva percnyi csendet szentel Budaker Oszkár emlékének, azután elhatározza, hogy koszorúmegváltás címén két, egyenként száz forintos jutalomdíjat tűz ki a folyó félévben a gyakorlati tanszék keretébe tartozó tárgyakból legjobb eredményt felmutató hallgatók számára, s erről az elhunyt özvegyét és a soproni gyülekezetet értesíti.

Budapest, 1952. szeptember 27-én

(B.O. 8-án hunyt el! Z:L.)

A kivonat hitelül:

Dr. Pálffy Miklós
dékán

13.

TÁVIRAT

Evangélikus Egyházközség Sopron. Szeretett lelkipásztoruk elhunytá alkalmából Jelenések tizenkilenc kilenccel kívánunk békességet, Hegyháti lelkész és az iharosberényi gyülekezet

Iharosberény, 1952 szept. 10.

14. A soproni Evangélikus Egyházközség Nagytiszteletű Elnökségének,

S o p r o n

Igen-igen mély megrendüléssel vettem a gyászjelentést Budaker Oszkár testvérünk elhunytáról. Súlyos és egészen személyemet érintő veszteségnek érzem az ő közülünk való eltávozását. A soproni gyülekezet és a legközvetlenebbül érintett kis család veszteségében a szívem mélyéig osztozom. Könyörögve kérem a Vigasztalót, tegye számunkra meghallottá és hittel elfogadottá mai igéjét:

„És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta és monda néki: Ne sírj!”

A magam részvételéhez csatolom családom és a szentgotthárdi gyülekezet testvéri együttérzésének kifejezését azzal a kéréssel, hogy ezt az özvegyé lett Nagytiszteletű Asszony felé is tolmácsolni szíveskedjék.

Hittestvéri szeretettel:

Szentgotthárd, 1952. szeptember 9.

Nyíró József
lelkész

15. Nagytiszteletű Lelkész Úr!
Kedves Barátom!

Mély megilletődéssel értesültem Budaker Oszkár lelkésztestvérünk elhunytáról és a súlyos veszteség felett érzett gyászotokban igaz részvétellel osztozom.

A jó Isten adjon Mindnyájatoknak erőt, megnyugvást, vigasztalást.

Szíves üdvözléssel és szeretettel

Lovászipatona, 1952.szept. 13.

Szalay Mihály
lelkész

16. Nagytiszteletű Elnökség!

Mély megrendüléssel olvastuk egyházközségünknek megküldött gyászjelentésből szeretett lelkipásztoruk: Budaker Oszkár váratlan, megrendítő halálhírét.

Kis gyülekezetünk 1949 nagypéntekjén - a lelkészi állás üresedésakor, helyettesítő szolgálat révén abban a szerencsés helyzetben volt, hogy vendégszolgálatban hallhatta Budaker Oszkár igehirdetését és ez alkalommal úrvacsorát is vehetett kezéből.

Igehirdetése ma is emlékezetes kis gyülekezetünkben. Akik pedig akkor megismerhették, kivételes papi egyéniségét, meleg megnyerő modorát, annál fájóbb szívvel emlékeznek most a hamar elköltözött áldott Igehirdetőre.

Én magam teológus korom szeretve hallgatott papját, majd rövid ideig professzorát, azután szerető és szeretett paptársamat, majd eskető lelkészemet siratom benne.

Sajnos akadályozva voltam a temetésen való részvételben, azért most, mikor már kissé eszmélődöm az Ő váratlan halála feletti megrendülésemből, e pár sorba teszem le a hála és köszönet és az emlékezés virágait frissen hantolt sírjára és fejezem ki Egyházközségünk és a magam nevében is meleg együttérzésünket a Ntű Elnökségen keresztül a soproni gyászoló nemes gyülekezetnek, drága és áldott szolgálatot végző Pásztorra nagyon korán való elvesztése felett.

Zsolt. 56,9 és Zsid. 13,5 versek.

Csorna, 1952.szept.14-én.

Hubert István
lelkész

17. Mélyentisztelt Elnök Úr!

Megdöbbenéssel értesültem arról a nagy veszteségről, mely boldogemlékű Budaker Oszkár lelkész úr halálával a soproni Evangélikus Konventet, egyben a soproni magyarságot érte. Hivatali távollétem akadályozott abban, hogy végtisztességén résztvegyek és Elnök úrnak a nagy veszteség miatt személyesen fejezzem ki részvétemet. Amiben elfoglaltságom akadályozott, pótolandó, kérem Elnök urat, szíveskedjék a gyászolók közé sorolni. Átérezem Elnök úrnak és az Evangélikus Konventnek a nagy veszteség miatt érzett fájdalmát és kérem mindnyájunk Urát, vigasztalásul állítson a Megboldogult helyére olyan férfit, aki méltó utóda lesz.

Részvétem ismételt kifejezése mellett fogadja Elnök úr tiszteletemet és őszinte nagyrabecsülésemet.

Sopron, 1952. évi szeptember hó 13-án.

Radics János

A soproni katolikus konvent elnöke

18. Nagytiszteletű Gyülekezeti Elnökség!

Ne vetessék csak szólás-mondásnak részvétnyilatkozatom ezen első mondata: mély megdöbbenéssel, megilletődéssel és szomorúsággal olvastam a soproni gyülekezet gyászjelentését Budaker Oszkár elhunytáról.

Megdöbbenésemet nemcsak az a körülmény váltotta ki, hogy a gyülekezet szeretett lelkésze, Jézus Krisztus jó vitéze, olyan nagy hirtelen lépett ki az egyházi munkások sorából, hanem még inkább megdöbbsentett, hogy az általam is tisztelettel és szertettel övezett munkás hallgatott el, akinek igehirdetését és pásztori szolgálatát olyan szemmel láthatóan megáldotta az Isten.

Tudom, hogy mindezt átérzi a gyülekezet is.

Kérem azért fogadják a zalaegerszegi gyülekezetnek és annak elnökségének is mély részvétét és együttérzését.

Budaker Oszkár hirtelen való elmúlásával is két ígét hirdet.

Az egyik mindnyájunknak szól: „csak egy lépés van köztem és a halál között.” /ISám 20,3./ „Azért taníts Uram minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.” /Zsoltár 90,12./ A másik a gyülekezetnek hirdeti Budaker Oszkár lezárult ajka: „Kérünk továbbá benneteket testvéreim, hogy becsüljétek meg azokat, aki fáradoznak közöttetek és előljáróitok az Úrban és intenek titeket. És az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel!” /1 Thessz. lev. 5, 12-13/.

Milyen vigasztaló most Istennek ama kegyelmi ajándéka, hogy a pásztor és a gyülekezetet ezen az úton vezette! Egy szívvel - egy úton!
Áldassék az Isten!

Őszinte részvétünk megismétlésével és szeretettel vagyok

Zalaegerszeg, 1962. szeptember 12.

Nagy Miklós
evangélikus lelkész

19.

A Soproni Evangélikus Egyházközség Elnökségének

S o p r o n

Mélyen megrendített az egyházközség nagy teológiai műveltségű s erős lutheri hitű lelkipásztorának, Budaker Oszkárnak az elhunytáról szóló hír. Teológiai tanulmányainkat Sopronban annak idején éveken át ugyanabban az évfolyamban folytattuk, s ez idő alatt is alkalmam volt megismerni a Megboldogult komoly hivatástudatát, nagy egyházszeretetét, lelkiismeretességét és szorgalmát. Elvesztése nemcsak a soproni egyházközségnek, hanem egész magyar evangélikus egyházunknak a számára is komoly veszteséget jelent.

Az egyházközség gyászában őszinte szívvel osztozom. Imáimban kérem Istent, vigasztalja meg a Megboldogult hozzátartozóit, gyülekezetét, barátait a feltámadott és élő Jézus Krisztus szeretetközösségének evangéliumával.

Erős vár a mi Istenünk!

Budapest, 1952. szeptember 16.

Dr. Vető Lajos
püspök

20.

Evangélikus Egyházközségnek
Kedves Testvérek!

S o p r o n

Budaker Oszkár lelkipásztorotok elhunytáról küldött gyászjelentés őszinte részvétet keltett szerte az országban. Ő nemcsak a Tietek, hanem a mienk is, minden gyülekezeté volt. Hosszú éveken át nemcsak lelkészeket nevelt, hanem egész életével a papi példakép volt számunkra. Veletek együtt mi is áldjuk Istent, hogy olyan gazdagon megáldotta minden munkáját. - „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve.” Az örök Pásztorra figyelő alázatos jó pásztor nyerje el az örök élet koronáját! Az Úr kegyelme legyen Veletek!

Testvéri szeretettel:

Porrogszentkirály, 1952.szept. 28.

Lágler Béla
lelkész

21.

Az Evangélikus Egyházközség Elnökségének,

Sopron

A soproni evangélikus egyházközséget ért veszteség az egész magyarországi evangélikus egyházé is. B u d a k e r O s z k á r mindnyájunké volt. Hívein kívül pásztorolt sokakat. Lelkészeket és egyháztagokat egyaránt. Így közülünk való távozása százezreket fájdalmasan érint. A gyászoló Családdal, Gyülekezettel együttérzünk. Fogadják igaz részvétünket! Áldjuk az Urat, hogy Budaker Oszkárt nekünk adta, lelkileg olyan gazdaggá tette, hogy mindig tudott gazdagítani.

Mikor az egyik mai vezérigét olvastam: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” /Zsid.13,8/, eszembe jutott, hogy Oszkár Bátyánk 1928-ban a soproni gyülekezetben ennek az Igének az alapján tartotta beköszöntő beszédét. Azután jöttek az áldott szolgálati évek. S most a szeretett és szerető Gyülekezetnek búcsút kell vennie lelkipásztorától. Lélekben én is közöttetek vagyok.

Az Úr vigasztaló és megáldó kegyelme legyen mindnyájunkkal!

Nemescsó.1952. szeptember 10. du. 5 óra

Baráth Pál
lelkész

22.

Lelkész Úr!

Mély fájdalommal értesültünk B u d a k e r Oszkár lelkésztestvérünk elhunytáról. Isten adjon vigasztalást, akaratában való megnyugvást a gyászoló gyülekezetnek és Szeretteinek, az Elhunytak pedig Krisztus érdeméért örökéletet.

1 Kor.15,57.

Kemenesmihályfa, 1952 szept. 11.

Erős vár a mi Istenünk!

Mesterházy Sándor
lelkész

23.

Mélyen Tisztelt Egyházközségi Elnökség!

Szilsárkányi egyházközségünk fájó szívvel értesült - a soproni egyházközséget - Budaker Oszkár lelkész úr elhunytával ért nagy veszteségről. Aki szinte földi életének utolsó órájáig Urát szolgálta a soproni gyülekezetben, annak magvetését áldja meg gazdag gyümölcsstermessel az áldások Atyja. A váratlan távozása miatt sajgó sebekre pedig csepegtessen gyógyírt a vigasztalás Istene. Az immár hazatérő szolgálja előtt kegyelemből nyissa meg a mennyek országának kapuját az örökkévalóság Ura!

Őszinte részvéttel és mély együttérzéssel:

a Szilsárkány-i Evangélikus Egyházközség.
Szilsárkány, 1952. szeptember hó 15.

Ferenczy Vilmos
lelkész

24.

Evangélikus Egyházközség Elnökségének

S o p r o n

Budaker Oszkár nagytiszteletű úr elhunytával alkalmával őszinte szívvel fejezem ki a csurgói gyülekezet és a magam részvétét. A soproni gyülekezet veszteségét a gyülekezettel ismerttettem és imádságban vittük Isten elé. Isten kegyelme tegye gyümölcsözővé azt az áldott munkát, amit az elköltözött lelkipásztor köztünk elvégzett.

Erős vár a mi Istenünk!

Csurgó, 1952, évi szeptember hó 22-én.

Szekeres Elemér
lelkész

25. Nagytiszteletű Lelkész Úr!

Megdöbbenve vettük azt a szomorú hírt, melyben Budaker Oszkár lelkész úr számunkra váratlan elhalálózását tudatják velünk. Nagy fájdalmukban fogadják úgy gyülekezetem, mint szerénységem részéről őszinte együttérzésünket.

Mély tisztelettel és testvéri szeretettel szolgatársa

Varsád, 1952. szept. 10.

Liska Endre
lelkész

26. Nagytiszteletű Gyülekezeti Elnökség!

Nagy megdöbbenéssel s fájdalommal vettük a soproni egyházközség jelentését Budaker Oszkár lelkész elhunytáról.

A kölesdi gyülekezet osztozik a soproni gyülekezet gyászában.

Eltávoztása nagy vesztesége egész egyházunknak.

Mi, fiatalabb lelkészek példaképünknek tekintettük őt, ki alázatosságával, szelídségével, bizonyágtevésének erejével, Krisztus evangéliumáért égő szerelmével s hitével hazatérése után is útmutatónk lesz.

Búcsúzunk tőle kedves igéjével: „És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Ám Isten szeretet, és aki szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is őbenne.” /1 Ján.4,16./

Kölesd, 1952.szeptember 10.

Magyarósy Gyula
lelkész

27. Mélyen tisztelt Egyházközség!

Szeretett lelkészünk, Budaker Oszkár főtisztelendő úr tragikus hirtelenséggel bekövetkezett elhunyt alkalmából mélyen megrendülve biztosítom a t. Egyházközséget és annak vezetőségét, hogy, mélyen átérezve a valamennyiünket ért pótolhatatlan veszteséget, mély gyászukban részt veszek, fájdalmukban osztozom. Kérem a Mindenhatót, segítse és oltalmazza az árván maradt híveket.

Az elhunyt lelkipásztorunk nagyszerű lelkési és emberi tulajdonságai felejthetlenné teszik valamennyiünk számára ezt a fennkölt gondolkodású lelkészt és kiváló embert.

Őszinte részvétellel igaz hívük

Sopron, 1952 szeptember 8.

Laehne Vilmos

28. Soproni Evangélikus Egyházközség
Elnökségének

Sopron

Budaker Oszkár felejthetetlen lelkipásztorunk elhunytából koszorúmegváltás címén egyidejűleg 100.-Ft-t küldök.

Kérem ennek az összegnek Budaker Oszkár emlékéhez méltó célra történő felhasználását.

Sopron, 1952. szeptember 11.

Hittestvéri köszöntéssel
Wallner Jenő

29. Kedves Felügyelő Uram!

Nagy megdöbbenéssel hallottam a soproni gyülekezet újabb megpróbáltatásáról, arról, hogy Budaker Oszkár lelkészt hazahívta Ura. A gyülekezet lelkipásztorának életére és halálára mást nem mondhatunk, mint amit Pál mondhatott el magáról: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezteték nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr!” /II.Tim.4,7-8./ Budaker Oszkár konfirmáló lelkészem volt, majd együtt dolgozhattam vele a soproni gyülekezetben. Különösen átérzem tehát azt a veszteséget, ami ért bennünket, és főképpen a gyülekezetet, amelyiknek másik lelkésze is munkaképtelen még. Kérem Istent, hogy azt a magvetést, amit szolgáltaival, különösen pedig Budaker Oszkárrel végeztetett, érlelje, növelje, hogy a nehéz időkben is átvészeldhesse gyülekezetünk.

Őszinte együttérzéssel

Tapolca, 1952. szeptember 9.

Kiss János
lelkész

30. Nagytiszteletű Soproni Evangélikus Egyházközség
S o p r o n

A soproni evangélikus egyházközségnek, hűséges lelkipásztora Budaker Oszkárnak halála felett érzett mély gyászában, úgy én, mint az egész győrsági evangélikus missziói egyházközség megrendült szívvel osztozunk. A hűséges szolga hazatért s bizonyára elnyerte Urától a felmentő ítéletet: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután: menj be a te uradnak örömébe - s örvendezik márt a mennyei otthonban. Az árván maradt soproni gyülekezete azonban fájdalmasan gyászol. Isten szentelje meg gyászukat, adjon vigasztalást, akaratán való megnyugvást. A hűséges, hazatért lelkipásztornak emlékezete pedig legyen örökké áldott!

Erős vár a mi Istenünk!

Győrság, 1952. szeptember 23

Kiss Jenő
evang. missziói lelkész

31. A soproni evangélikus egyházközség Nagytiszteletű

ELNÖKSÉGÉNEK

BUDAKER O SZ K Á R- unk elhunyt alkalmából őszinte részvételemet jelentem, és kérem a jószágos Isten vigasztalását mindnyájunk nagyfájdalmára.

Sopron, 1952. szeptember hó 9-én.

Tisztelettel:

Várallyay János
nyug. hitoktató lelkész

32. T Á V I R A T

Evangélikus Egyházközség Sopron. Áldott életű lelkipásztorát Budaker Oszkárt sirató gyászában mély megrendüléssel osztozik

1952.9.10.

a b e z i evangélikus gyülekezet és lelkesze.

33. T Á V I R A T

Evangélikus Egyházközség Elnökségének Sopron

Mély megilletődéssel és szomorúsággal vettük szeretett lelkipásztoruk elhunytáról szóló értesítésüket. Kérem, fogadják őszinte együttérzésünket mély gyászukban.

Kötcse, 1952. szept. 11

Szende Sándor
lelkész

34. T Á V I R A T

E súlyos csapásban mély megrendüléssel küldöm őszinte részvéteimet.

Budapest, 1952.9.10.

Groó Gyula lelkész

35. T Á V I R A T

Az egyházközségnek szeretett lelkipásztora elhunytával ért mélységes gyászában őszinte részvétellel osztozik a

Körmend, 1952.9.10.

körmendi gyülekezet

A Soproni Evangélikusa Egyházközség
Nagytiszteletű Elnökségének

S o p r o n

Engedje meg a Nt. Elnökség, hogy hálás köszönetemnek adjak kifejezést azért a meleg részvételmegnyilatkozásért, amellyel mind a Nt. Elnökség, mind az Egyháztanács és Képviselőtestület férjem elhalálózása alkalmával elhalmozott. Különösképpen megköszönöm, hogy az Egyházközség boldogult férjemet a saját halottjának tekintette, a temetésével kapcsolatos költségeket viselte, dízsírba temettette el és sírjára koszorút helyezett.

Drága jó férjemet boldogította az a tudat, hogy a mélyen vallásos érzületű, istenfélő soproni gyülekezetnek lehetett a lelkipásztora és azért lelkiismereti kötelességének ismerte ezt a vallásos érzületet továbbmélyíteni és a tiszta evangélium hirdetése által a gyülekezet minden tagját az Isten-látáshoz elvezetni. Akkor volt a legboldogabb, ha tapasztalta, hogy szerény munkássága nem volt eredménytelen.

Fogadja a Nt. Elnökség mély tiszteletem kifejezését.

Sopron, 1952. szept. 27.

özv. Budaker Oszkárné

